

B. Tabela orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Warszawie

WYROKI I POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W WARSZAWIE – SYGNATURY VI ACa				
Sygnatura Data wyroku SA Sentencja (bez rozstrzygnięcia o kosztach procesu)	Historia proceduralna sprawy	Zagadnienie prawne w sprawie	Podstawa prawna rozstrzygnięcia (SA)	Tezy wybrane z uzasadnienia orzeczenia (SA)
VI ACa 1002/11 26.1.2012 r. Oddalenie apelacji	Decyzja Prezesa URE 5.10.2009 r. Wyrok SOKiK 30.11.2010 r. XVII AmE 186/09	Nałożenie kary na przedsiębiorcę za wprowadzenie do obrotu paliwa nie spełniającego warunków określonych w udzielonej koncesji	Art. 56 ust. 1 PE	<p>1. Za utrwalony w judykaturze należy uznać pogląd, że odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z Prawa energetycznego ma charakter odpowiedzialności obiektywnej w tym sensie, że stwierdzenie zawinionego charakteru przedmiotowego naruszenia nie jest konieczną przesłanką nałożenia na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej. Z konstrukcji odpowiedzialności za naruszenie przepisów Prawa energetycznego, jako odpowiedzialności o charakterze obiektywnym wynika, że na przedsiębiorstwo energetyczne nie można nałożyć kary pieniężnej, jeżeli naruszenie obowiązków wynikających z Prawa energetycznego nie jest rezultatem jego zachowania (działania lub zaniechania), lecz niezależnych od niego, pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym, uniemożliwiających nie tyle przypisanie przedsiębiorstwu energetycznemu winy umyślnej lub nieumyślnej, co nie pozwalających na zbudowanie rozsądnego łańcucha przyczynowo-skutkowego między zachowaniem przedsiębiorstwa energetycznego, a stwierdzeniem stanu odpowiadającego hipotezie normy sankcjonowanej karą pieniężną z art. 56 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1997 r. – Prawo energetyczne.</p> <p>2. Podkreślić jednak należy, że koncesjonowania działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi jest takie stworzenie systemu dystrybucji paliw, w którym konsument może mieć pełne zaufanie do jakości paliwa nabywanego na stacji paliw. Powód uzyskując koncesję stał się podmiotem zobowiązanym do wypełniania postanowień określonych w warunkach koncesji i odpowiedzialnym za dołożenie należytej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej. (...) Dla oceny zachowań powoda w odniesieniu do jego kontrahentów (osób nabywających paliwo na stacji należącej do powoda) ma zastosowanie art. 355 par. 2 kc.</p>

				<p>(tak SN w wyroku z dnia 30.09.11 r. III SK 10/11) albowiem powoda, który jest koncesjonowanym przedsiębiorcą, bez wątpienia obowiązuje przy zawieraniu transakcji zakupu i sprzedaży paliw podwyższony miernik należytej staranności uwzględniający zawodowy charakter tej działalności określony właśnie w art. 355 § 2 k.c.</p> <p>3. W sytuacji kiedy przy odbiorze paliwa od dostawcy przedsiębiorca nie podjął działań mających na celu ustalenie faktycznej jakości konkretnej partii towaru, opierając się tylko na otrzymanych certyfikatach od producenta, który wystawia je zaświadczaając, że konkretna partia paliwa przekazana do hurtowni spełniała normy jakościowe, nie zadbał on o dochowanie odpowiednich aktów staranności i przyjął na siebie odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do sprzedaży paliwa.</p>
<p>VI ACa 1003/11 3.2.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 19.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 10.12.2010 r. XVII AmE 15/10</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za nie wywiązanie się z obowiązku przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji.</p> <p>Kwestie intertemporalne.</p> <p>Powód twierdził iż w związku ze spełnieniem wymogów stawianych przez art. 9a ust. 8 PE w brzmieniu przed nowelizacją, nie obejmują go obowiązki zawarte w tym przepisie po nowelizacji</p>	<p>Art. 9a ust. 8 PE w starym oraz nowym brzmieniu</p> <p>Art. 56 ust. 1 PE</p>	<p>1. (...) zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne, ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr 21, poz. 124), wypełnienie i ocena wypełnienia obowiązku zakupu energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 30 czerwca 2007 r. nałożonego na podstawie art. 9a ust. 8 ustawy wymienionej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, następuje na podstawie przepisów dotychczasowych. A contrario, wypełnienie i ocena wypełnienia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej za okres po dniu 30 czerwca 2007 r., musi być dokonywana na podstawie przepisów nowych.</p> <p>2. Powód nie może skutecznie twierdzić, że już w I półroczu 2007 r. wykonał spoczywający na nim obowiązek ustawy w całości. Skoro bowiem obowiązek ten podlegał rozliczeniu rocznemu, to ocena jego wykonania mogła nastąpić dopiero po zakończeniu okresu rozliczeniowego, a więc na koniec 2007 r. Tymczasem ponieważ w trakcie okresu rozliczeniowego nastąpiła zmiana treści tego obowiązku i ustawodawca postanowił, że II półroczu będzie miał on inną treść niż w I półroczu, obowiązkiem powoda było wykonanie powyższego obowiązku zgodnie z wolą ustawodawcy.</p>

<p>VI ACa 1157/11 7.3.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 9.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 8.6.2011 r. XVII AmE 22/10</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę, za naruszanie warunków udzielonej licencji, poprzez zawieranie umów kupna – sprzedaży paliw z kontrahentami nie posiadającymi wymaganej koncesji.</p>	<p>Art. 56 ust 1 PE</p>	<p>1. (...) odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z Prawa energetycznego ma charakter odpowiedzialności obiektywnej w tym sensie, że stwierdzenie zawinonego charakteru przedmiotowego naruszenia nie jest konieczną przesłanką nałożenia na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej. (...) z odpowiedzialności za naruszenie przepisów Prawa energetycznego, jako odpowiedzialności o charakterze obiektywnym wynika, że na przedsiębiorstwo energetyczne nie można nałożyć kary pieniężnej, jeżeli naruszenie obowiązków wynikających z Prawa energetycznego nie jest rezultatem jego zachowania (działania lub zaniechania), lecz niezależnych od niego, pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym, uniemożliwiających nie tyle przypisanie przedsiębiorstwu energetycznemu winy umyślnej lub nieumyślnej, co nie pozwalających na zbudowanie rozsądnego łańcucha przyczynowo-skutkowego między zachowaniem przedsiębiorstwa energetycznego, a stwierdzeniem stanu odpowiadającego hipotezie normy sankcjonowanej karą pieniężną z art. 56 ustawy z 1997 r. – Prawo energetyczne. Zastosowanie tego przepisu w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do naruszenia konstytucyjnego wymogu proporcjonalności ograniczeń wolności gospodarczej.</p>
<p>VI ACa 1381/11 20.4.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 10.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 21.7.2011 r. XVII AmE 205/09</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za wprowadzenie do obrotu paliwa (olej napędowy) nie spełniającego warunków określonych w udzielonej koncesji.</p>	<p>Art. 56 ust. 1 PE</p>	<p>1. Późniejszy fakt uniewinnienia powoda od popełnienia czynu wskazanego w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jak już podniesiono z uwagi na przepis art. 11 k.p.c. nie był równoznaczny z uznaniem braku po jego stronie jakiegokolwiek stopnia zawinienia. SOKiK mógł w tym zakresie poczynić własne odmienne ustalenia, opierające się na materiale dowodowym sprawy zaoferowanym przez strony.</p> <p>2. odpowiedzialność koncesjonariusza z tytułu wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego wymogów jakościowych ma charakter obiektywny, niezależny od winy, co jak wynika jednak z ostatniej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego nie oznacza, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia przedmiotowej odpowiedzialności (SN z 14 IV 2010 III SK 1/10, z 1 VI 2010 r. III SK 5/10, z 4 XI 2010 III SK 21/10, z 30 IX 2011 r. III SK 10/11).</p> <p>3. przedsiębiorca może uniknąć kary gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte przez niego działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym.</p>

<p>VI ACa 1411/11 19.1.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 29.12.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 1.3.2010 r. XVII AmE 32/09</p>	<p>Przekraczanie terminów na wydanie warunków technicznych jako przyczyna naruszenia warunków koncesji</p>	<p>Przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczególnych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego</p> <p>Ostatecznie SA oparł rozstrzygnięcie na art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>Zasadny okazał się bowiem podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię. Przepis ten bowiem penalizuje, jak to wyjaśnił i szczegółowo uargumentował Sąd Najwyższy (...), nieprzestrzeganie obowiązków wynikających bezpośrednio, a zatem dających się wyprowadzić wprost, indywidualnie w stosunku danego podmiotu – z koncesji – nie zaś jakichkolwiek innych, wynikających z ustawy Prawo energetyczne i przepisów wykonawczych. Tym samym nie można uznać, iż naruszeniem wskazanych przepisów koncesji jest naruszenie wzmiankowanych przepisów rozporządzenia, nawet jeżeli do takowego doszło. Byłoby to za szerokie rozumienie „obowiązków wynikających z koncesji”.</p>
<p>VI ACa 1412/11 19.1.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 30.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 17.11.2009 r. XVII AmE 43/09</p> <p>Wyrok SA 8.10.2010 r. zmiana zaskarżonej decyzji w zakresie wysokości kary.</p> <p>Wyrok SN – data i sygn. akt nieznane – uchylenie wyroku SA i przekazanie sprawy w celu ponownego rozpoznania do SA</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego warunków określonych w udzielonej koncesji.</p>	<p>Art. 56 ust. 1 PE Art.355 § 1 KC</p>	<p>1. odpowiedzialność, o której mowa w przepisie art. 56 ust. 1 prawa energetycznego, ma charakter obiektywny, nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej bądź nieumyślnej karanego podmiotu. Jednakże przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć odpowiedzialności, jeżeli wykaże, iż podjęło działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym. Do takich okoliczności można zaliczyć np. wprowadzenie do obrotu paliwa od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi normami w tym zakresie potwierdzałby dodatkowo stosowny certyfikat. Chodzi tu zatem o okoliczności o charakterze zewnętrznym, wyłączające powyższą odpowiedzialność (...).</p> <p>2. powoda, który jest koncesjonowanym przedsiębiorcą, obowiązuje przy zawieraniu transakcji zakupu i sprzedaży paliwa podwyższony miernik należytej staranności, uwzględniający zawodowy charakter tej działalności, określony w art. 355 § 2 kc. (...) nie posiadając stosownego certyfikatu producenta, powód winien wykazać szczególną staranność i ostrożność przy wprowadzaniu paliwa do obrotu, a w szczególności upewnić się, przeprowadzając we własnym zakresie stosowne badania, co do jego jakości odnośnie spełnianych parametrów. Determinowały taką staranność właśnie wyższe wymagania, spowodowane zawodowym charakterem działalności i związaną z tym wartością w postaci ochrony konsumentów, korzystających z oferowanych towarów.</p>

<p>VI ACa 1500/11 26.4.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania SOKiK</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 29.1.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 17.10.2011 r.</p> <p>uchylenie zaskarżonej decyzji</p> <p>Wyrok SOKiK po ponownym rozpoznaniu 22.01.2013 r. XVII AmE 82/12</p>	<p>Czy brak fizycznego istnienia obiektu przyłączonego powoduje brak technicznych warunków przyłączenia?</p>	<p>art. 7 ust. 1 i 3 PE</p> <p>art. 387 KC</p>	<p>1. Przesłanki spełnienia przez przedsiębiorstwo energetyczne publicznoprawnego obowiązku zawarcia umowy statuują przepis art. 7 ust. 1 i a <i>contrario</i> 7 ust. 3 PE i brak pośród nich wymogu fizycznego istnienia obiektu przyłączonego, co nie może być także rozumiane jako niespełnienie warunków technicznych do przyłączenia.</p> <p>2. [...]z dniem 3 maja 2005 r. [ustawodawca] zrezygnował z przeciwstawiania pojęcia „odbiorca” i „podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci”, poprzestając jedynie na zbiorczym określeniu „podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci”, do których – w ocenie Sądu Apelacyjnego – należy zaliczyć zarówno odbiorców, jak i wytwórców tej energii.</p> <p>3. Odwołując się zaś do wykładni systemowej, to najdobitniejszy przykład, iż w stosunku do wytwórców również istnieje po stronie przedsiębiorstwa dystrybucyjnego lub przesyłowego obowiązek przyłączenia do sieci, stanowi przepis art. 7 ust. 8 pkt 3 prawa energetycznego, określający sposób obliczania opłaty za przyłączenie źródeł współpracujących z siecią.</p> <p>4. Możliwe jest więc zawarcie umowy o przyłączenie do sieci przy fizycznym braku obiektu przyłączonego, a umowa taka nie jest umową o świadczenie niemożliwe (art. 387 § 1 k.c.)</p> <p>5. [...] wydanie przez przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia wraz z projektem umowy o przyłączenie stanowi potwierdzenie możliwości przyłączenia do sieci podmiotu ubiegającego się o takie przyłączenie zgodnie z tymi warunkami, skutkujące obowiązkiem zawarcia tej umowy po stronie przedsiębiorstwa energetycznego w okresie ważności warunków przyłączenia, a więc w okresie dwuletnim od dnia ich określenia.</p>
---	---	--	--	---

<p>VI ACa 1508/11 4.6.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania SOKiK</p>	<p>Wyrok SOKiK 13.10.2011 r.</p> <p>Oddalenie odwołania</p>	<p>Czy dla powstania obowiązku z art. 7 ust. 1 PE wystarczające jest wydanie przez przedsiębiorstwo, do którego sieci na zostać dokonane przyłączenie warunków przyłączenia i są one bezwzględnie wiążące bez konieczności dokonywania ustaleń faktycznych odnoszących się do technicznych i ekonomicznych możliwości przyłączenia – w sytuacji kiedy strony nie dochodzą do porozumienia i przedsiębiorstwo to kwestionuje istnienie tych warunków?</p> <p>2. Rozumienie pojęcia warunków technicznych przyłączenia.</p> <p>3. Dopuszczalny zakres kosztów zaliczanych do opłaty za przyłączenie.</p> <p>4. Zakres kognicji SOKiK</p>	<p>art. 7 ust. 1 i 3 oraz 8 ust. 1 PE</p>	<p>1. Prezes rozstrzygając spór i wydając decyzję w trybie art. 8 ust. 1 PE zobowiązany jest najpierw ustalić, czy na przedsiębiorstwie spoczywał obowiązek zawarcia umowy z art. 7 ust. 1 PE, a więc czy istniały warunki przyłączenia do sieci, a następnie dopiero ocenić, które z postanowień projektu umowy wymagają zmian. W przypadku zaś wniesienia odwołania od decyzji Prezesa w świetle wyżej opisanych kompetencji SOKiK-u obowiązek ten spoczywa w zakresie oceny spełnienia przesłanek z art. 7 ust. 1 PE na Sądzie.</p> <p>2. Trafnie przy tym powód powołuje się na poglądy doktryny, według których kwestie warunków technicznych i ekonomicznych są ze sobą ściśle powiązane albowiem przesłanka natury technicznej sprowadza się do rzetelnej analizy ekonomicznej opłacalności przyłączenia do sieci. Kluczowe znaczenie ma zatem istnienie ekonomicznych warunków do zawarcia umowy przyłączeniowej.</p> <p>2. Konieczność rozbudowy sieci celem dokonania przyłączenia nowego źródła energii powinna być jednak uwzględniana na etapie analizy przesłanek z art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, a nie na etapie stosowania art. 7 ust. 8 pkt 3 Prawa energetycznego.</p> <p>3. Skoro jest to „opłata za przyłączenie do sieci”, to jest opłata za zespolecie (złączenie) instalacji nowego wytwórcy energii z siecią przedsiębiorstwa energetycznego. Ponieważ jest to opłata za zespolecie przyłączanej instalacji z istniejącą siecią, powinna obejmować tylko nakłady na wykonanie owego zspolenia. Nie może natomiast obejmować nakładów na rozbudowę sieci przedsiębiorstwa energetycznego celem akomodacji nowych instalacji dostarczających energię (w zakresie w jakim rozbudowa ta nie ma związku z samym połączeniem nowego źródła energii z siecią).</p> <p>4. Funkcja jurysdykcyjna SOKiK-u nie może bowiem sprowadzać się tylko do oceny legalności decyzji Prezesa. Sąd ten powinien dążyć do ustalenia okoliczności faktycznych sprawy, a następnie dokonanie ich prawnej oceny w zakresie zasadności odwołania biorąc przy tym pod uwagę stan faktyczny i prawny istniejący w chwili orzekania.</p>
--	---	--	---	--

<p>VI ACa 1510/11 25.5.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania SOKiK</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 14.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 25.8.2011 r.</p> <p>uchylenie zaskarżonej decyzji</p>	<p>Dopuszczalność wydania przez Prezesa URE decyzji o zawarciu umowy o przyłączenie o określonej treści.</p>	<p>Art. 8 ust. 1 PE</p>	<p>1. Wydanie decyzji, która wyłącznie stwierdzałaby obowiązek zawarcia umowy bez orzeczenia jej treści, nie prowadziłyby do rzeczywistego rozstrzygnięcia sporu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 PE</p> <p>2. [...] Sąd Apelacyjny rozstrzygający niniejszą sprawę, który uważa, że Prezes URE, działając na podstawie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego mógł wydać decyzję orzekającą zawarcie umowy o określonej treści.</p>
<p>VI ACa 75/12 5.6.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 30.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 30.9.2011 r.</p> <p>XVII AmE 65/10</p>	<p>1. Nałożenie kary na przedsiębiorcę za wprowadzenie do obrotu paliwa nie spełniającego warunków określonych w udzielonej koncesji.</p> <p>2. Kwestia prawidłowości badania próbek paliwa pobranego przez inspektorów WIIH</p> <p>3. Prekluzja dowodowa</p>	<p>Art. 56 ust. 1 PE Art. 25 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw Art. Art. 231 – 233 KPC Art. 479 i n. KPC</p>	<p>1. ciężar udowodnienia w/w okoliczności [przyp. Wprowadzania do obrotu paliw niespełniających wymagań jakościowych] spoczywał na Prezesie URE. Wbrew stanowisku skarżącego, to pozwany powoływał się bowiem na te okoliczności, wywodząc z nich określone skutki prawne (art. 6 kc) i czyniąc je podstawą wydania zaskarżonej decyzji. To Prezes URE powinien zatem wykazać istnienie przesłanek uzasadniających jej wydanie. Przerzucanie ciężaru dowodu na przedsiębiorcę wnoszącego odwołanie od decyzji Prezesa URE nie znajduje oparcia w obowiązującym stanie prawnym i oznaczałoby konieczność dowodzenia przez powoda, że dane zdarzenie (w niniejszej sprawie zawarcie umowy) nie miało miejsca.</p> <p>2. Wskazać również należy, że (...) informacje opublikowane w Internecie nie są powszechnie znane w rozumieniu art. 213 § 1 kpc i 228 § 1 kpc, nie są też znane Sądowi z urzędu. (...) Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, iż zamieszczenie w Internecie informacji o fakcie nie oznacza, że jest on powszechnie znany w rozumieniu art. 228 § 1 kpc. (...) Okoliczność, iż za pośrednictwem Internetu wiedza ze wszystkich dziedzin życia staje się powszechnie dostępna nie przesądza zatem, że jest ona powszechnie znana</p> <p>3. Sąd nie ma też obowiązku poszukiwać dowodów w Internecie, w szczególności gdy dotyczą one zawarcia umów cywilnoprawnych, o których mowa w niniejszej sprawie.</p>

<p>VI ACa 191/12 26.9.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 15.9.2011 r. XVII AmE 112/10</p>	<p>1. Nałożenie kary na przedsiębiorcę za nie wywiązanie się z obowiązku przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z Kogeneracji.</p> <p>2. Spór co do faktu istnienia stosunku wynikającego z umowy sprzedaży i związanych z tym konsekwencji natury administracyjno-prawnych.</p> <p>3. Status odbiorcy końcowego</p>	<p>Art. 9a ust. 8 PE Art. 56 ust. 1 PE</p>	<p>1. status wykonawcy robót jako odbiorcy końcowego w rozumieniu art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne, nie budzi wątpliwości. Wykonawca ten za wynagrodzeniem realizował kontrakt (...) w ramach prowadzonej na własny rachunek działalności gospodarczej, zaś dostarczaną mu przez powoda energię elektryczną zużywał na własne potrzeby związane z realizacją kontraktu, za co płacił powodowi cenę według ilości wskazanej przez liczniki i stawki ustalonej w umowie. Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 13a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonania przez powoda sprzedaży energii elektrycznej) był to więc odbiorca końcowy, czyli odbiorca dokonujący zakupu energii na własny użytek. (...) Ustaleniu temu nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że wykonawca ten był podłączony do sieci za pośrednictwem sieci wewnętrznej powoda, który był już bezpośrednio podłączony do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Skoro bowiem w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonania przez powoda sprzedaży energii elektrycznej) ustawodawca nie zawarł wymogu bezpośredniości podłączenia, dla powstania wskazanych w nim obowiązków wystarczające jest takie podłączenie do sieci, które umożliwia korzystanie z energii elektrycznej.</p>
---	--	---	--	--

<p>VI ACa 192/12 22.6.2012 r.</p> <p>Uchylenie za- skarżonego wy- roku, zniesienie postępowania przed SOKiK począwszy od zamknięcia roz- prawy w dnia 13 października 2011 r.</p> <p>Przekazanie sprawy do po- nownego roz- poznania przez SOKiK</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 16.12.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 13.10.2011 r. XVII AmE 71/09</p>	<p>1. Nałożenie na przedsiębiorcę kary za nie wywiązanie się z obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach znajdujących się na terenie RP</p> <p>2. Możliwość bezpośredniego stosowania przepisów dyrektywy unijnej w sytuacji kiedy nie została ona implementowana do krajowego porządku prawnego, mimo istnienia takiego obowiązku</p>	<p>Art. 9a ust. 8 PE (w brzmieniu sprzed 30 czerwca 2007 r.)</p> <p>Art. 56 ust. 1 PE</p>	<p>Ostatecznie sąd stwierdził nieważność postępowania na skutek okoliczności wymienionych w art. 379 pkt 4 KPC, uchylił zaskarżony wyrok SOKiK, zniósł postępowanie przed SOKiK począwszy od zamknięcia rozprawy oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania SOKiK, nie odnosząc się merytorycznie do poruszonych w sprawie zagadnień.</p> <p>Odnosząc się do zagadnienia możliwości bezpośredniego stosowania przepisów dyrektywy unijnej w sytuacji kiedy nie została ona implementowana do krajowego porządku prawnego, mimo istnienia takiego obowiązku SOKiK stwierdził, że:</p> <p>1. Przepisy Dyrektywy kogeneracyjnej są jasne i precyzyjne (...) przedmiotowa dyrektywa jest bezwarunkowa, jej cel określony w art.1 jest jednoznaczny i nie pozostawia państwu członkowskiemu swobody co do możliwości wdrożenia dyrektywy do krajowego porządku prawnego. Po przekroczeniu terminu przeznaczanego na implementację dyrektywy organy państw członkowskich, w tym sądy, są nią związane i z urzędu obowiązane do jej stosowania.</p> <p>2. państwo członkowskie nie może czerpać korzyści z braku implementacji i lub niewłaściwej implementacji dyrektywy w wymaganym terminie.</p>
<p>VI ACa 207/12 20.9.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 23.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.11.2011 r. XVII AmE 5/10</p>	<p>Zasady kalkulacji i zmiany taryfy przez przedsiębiorstwo energetyczne</p>	<p>Art. 45 ust. 1 PE</p>	<p>1. Faktem jest, iż według obowiązujących przepisów jedynie przedsiębiorstwa obrotu energią elektryczną poddane są kontroli Prezesa URE w przeciwieństwie do przedsiębiorstw wytwarzających tę energię. Trzeba jednak zauważyć, że istnieje wpływ regulacji sprawowanej przez Prezesa URE w odniesieniu do przedsiębiorstw obrotu na całość tego obrotu. Ceny energii oferowane przez wytwórców muszą ulec obniżeniu wskutek zmniejszonego zapotrzebowania i zdecydowanej woli zakupu energii po niższych cenach przejawianej przez wszystkie przedsiębiorstwa obrotu, które są z jednej strony warunkowane cenami ustalonymi w obowiązującej taryfie, z drugiej zaś, jako kontrahenci wytwórców, mają wpływ na kształtowanie się cen oferowanych przez tychże wytwórców, nie są więc całkiem bezradni.</p>

				<p>2. Nie jest prawdą, iż ochrona interesów odbiorców odbywa się kosztem przedsiębiorstw obrotu (...); wyraźny przepis zabrania przeliczenia na odbiorców energii całego ryzyka działalności gospodarczej powoda i innych tego typu podmiotów. Nie może być mowy o niesłusznym wzbogaceniu tych odbiorców.</p> <p>3. nie można popierać metody stosowanej nie tylko przez powoda, aby najpierw doprowadzić do zatwierdzenia taryfy zapewniającej pokrycie kosztów działalności przedsiębiorstwa, a potem domagać się zmiany tej taryfy na korzystniejszą, tj. zapewniającą większy zysk danemu podmiotowi.</p>
<p>VI ACa 256/12 11.10.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku, poprzez zmianę decyzji Prezesa URE</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 1.12.2010 r. XVII AmE 152/09</p>	<p>Zasady obliczania wysokości zaliczek na poczet kosztów osieroconych oraz ich korekt.</p>	<p>Art. 30 ustawy KDT</p>	<p>1. [...] dla istnienia kosztu osieroconego istotne są poniesione wydatki wytwórcy, nawet jeśli przychód ze sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej jest zerowy, wtedy przedsiębiorstwu należy się zwrot poniesionych wydatków. Ratio legis przepisu polega na ochronie podmiotu ponoszącego wydatki ale tylko do wysokości różnicy pomiędzy wydatkiem a przychodem. Koszt osierocony co należy podkreślić nie ma charakteru subwencji czy dotacji i nie taki cel ma realizować, ma natomiast charakter rekompensaty za rozwiązanie długoterminowych umów na dostawę prądu.</p> <p>2. Dla uznania roszczenia o zwrot kosztów osieroconych kluczowym, konstytutywnym dla tej konstrukcji elementem jest jedynie wydatek poniesiony na odpowiednie określone w ustawie cele, natomiast brak przychodu wydaje się irrelevantny w kontekście analizowanego zagadnienia i pozostaje w ocenie Sądu Apelacyjnego jedynie bazą dla wyliczenia kosztów osieroconych. (...) Nieprzyznanie środków na pokrycie kosztu osieroconego przedsiębiorstwu nie uzyskującemu jeszcze przychodu stanowiłoby rodzaj sankcji za nie rozpoczęcie produkcji mimo, że taką właśnie sytuację przewidział ustawodawca. Nie taką funkcję analizowany przepis zdaniem Sądu Apelacyjnego ma pełnić. Tak sformułowana konstatacja kłóciłaby się z nie tylko ideą przepisu ale również z zasadami prawidłowego myślenia oraz logiki.</p>

<p>VI ACa 388/12 7.8.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji Prezesa URE (obniżenie nałożonej kary)</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 30.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 28.9.2011 r. XVII AmE 19/10</p>	<p>Nażalenie kary na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków określonych w udzielonej koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. Powoda, który jest koncesjonowanym przedsiębiorcą, bez wątplenia obowiązuje przy zawieraniu transakcji zakupu, jak również przy dostawie paliwa podwyższony miernik należytej staranności uwzględniający zawodowy charakter działalności określony w art. 355 § 2 k.c. Wskazać zatem należy, że dokonywanie zakupów przez powoda od podmiotu dysponującego stosownymi certyfikatami jakości produktu, które są okazywane przy transakcji zakupu paliwa, nie stanowi wystarczającej gwarancji prawidłowego prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi.</p> <p>2. trafną jest także ocena, że zmiana przepisów (...), która znacznie obniżyła normy zawartości siarki w paliwach (...) nie zwalnia przedsiębiorcy od wprowadzania do obrotu paliw, których parametry są zgodne z nową regulacją, do czasu wyczerpania zasobów nabytych w czasie obowiązywania poprzednich, „liberalniejszych” przepisów. Przedsiębiorca jest bowiem obowiązany tak organizować działalność gospodarczą, aby móc reagować w tego rodzaju sytuacjach dostosowując jakość sprzedawanego paliwa do aktualnie obowiązujących przepisów.</p>
<p>VI ACa 398/12 21.8.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji Prezesa URE</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 29.4.2011 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 14.11.2011 r. XVII AmE 103/11</p>	<p>Nażalenie kary na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków określonych w udzielonej koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE Art. 56 ust. 6 PE</p>	<p>1. Organ administracji właściwy w sprawach kar pieniężnych jest więc zobowiązany, a nie tylko uprawniony, do nałożenia kary pieniężnej w sytuacji, gdy stwierdzi spełnienie normatywnych przesłanek jej wymiaru (...). Warto jednak podkreślić, że obecnie odpowiedzialność karnoadministracyjna podmiotu naruszającego obowiązki posiadające swoje źródło w ustawie – Prawo energetyczne (a więc także poprzez odesłania do indywidualnych aktów administracyjnych, np. koncesji) ma charakter względny, polegający, co do zasady, na obowiązku nałożenia kary pieniężnej w sytuacji zaistnienia ustawowych przesłanek. Istnieje bowiem normatywna możliwość wyłączenia z zakresu odpowiedzialności karnoadministracyjnej w sytuacji zaistnienia określonych w ustawie okoliczności pozytywnych dla adresata kary pieniężnej, ekskulpujących ten rodzaj odpowiedzialności.</p> <p>2. Odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z ustawy Prawo energetyczne, sankcjonowana karą pieniężną nałożoną przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej. Nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu. Nie oznacza to, iż nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia opisywanej odpowiedzialności, gdyż sprzeciwiałaby się temu reguła, że w sprawach z odwołania od decyzji regulatora rynku nakładających kary</p>

				pieniężne z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z mocy ustawy lub decyzji, należy zapewnić przedsiębiorcom wyższy poziom sądowej ochrony praw.
<p>VI ACa 401/12 3.10.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji Prezesa URE, Częściowe oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 30.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 28.9.2011 r. XVII AmE 20/10</p>	<p>1. Nałożenie kary na przedsiębiorcę za wprowadzenie do obrotu paliwa nie spełniającego warunków określonych w udzielonej koncesji.</p> <p>2. Kwestia prawidłowości pobrania próbek do kontroli.</p> <p>3. Podstawa ustalenia wysokości kary pieniężnej.</p>	Art.56 ust. 1 PE	<p>1. Wprawdzie niesłusznie twierdzi powód w apelacji, że funkcjonariuszy Policji zabezpieczających dowody dla potrzeb prowadzonego postępowania przygotowawczego obowiązywało powołane rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie sposobu pobierania próbek (Dz. U. Nr 64, poz. 595), albowiem w postępowaniu karnym Policja zbiera dowody zgodnie z wymogami określonymi w Kodeksie postępowania karnego, zaś ich wiarygodność jest następnie oceniana przez Prokuratora, a w razie wniesienia aktu oskarżenia, przez sąd karny. Jednakże nie oznacza to, że dowody z próbek paliw pobranych w sposób całkowicie dowolny, bez zachowania jakichkolwiek procedur gwarantujących dostateczną czystość tych próbek, muszą zostać automatycznie uznane za dowody wiarygodne, co z kolei rzutuje na ocenę wiarygodności dowodów w postaci sprawozdań Instytutu z badania tychże próbek.</p> <p>2. nie ma racji powód twierdząc w apelacji, że podstawą ustalenia wysokości kary pieniężnej powinien być przychód z działalności koncesjonowanej w roku poprzedzającym rok dokonania czynu (...), zamiast roku poprzedzającego rok wydania decyzji (...). W orzecznictwie utrzymała się bowiem wykładnia art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne zgodna ze stanowiskiem Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. W uzasadnieniu powołanego przez Sąd pierwszej instancji wyroku z dnia 13 maja 2009 r. (sygn. III SK 39/08, publ. OSNP z 20011 r., nr 1-2, poz. 30) Sąd Najwyższy wskazał, że sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy będącą przesłanką górnej granicy kary pieniężnej (art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne) ustala się według przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym ukaranie. Jest tak, ponieważ represyjność kary ma być ustalana, a nawet miarkowana (ograniczona) sytuacją podlegającego karze przedsiębiorcy, mierzoną poziomem uzyskanego przychodu. Przyjęta więc wykładnia „roku poprzedniego” jako roku poprzedniego w stosunku do daty orzeczenia o karze (ukarania) jest odpowiednia do celu regulacji, skoro chodzi o uwzględnienie aktualnej sytuacji ekonomicznej ukaranego przedsiębiorcy.</p>

<p>VI ACa 403/12 14.12.2012 r.</p> <p>Oddalenie obu apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 8.4.2011 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 28.11.2011 r. XVII AmE 123/11</p>	<p>1. Dopuszczalność wstrzymania dostarczania energii elektrycznej</p> <p>2. Prawdliwość wezwania do zapłaty należności oraz zaliczania wpłat.</p>	<p>Art. 6 ust. 3a PE</p>	<p>1. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne nie poinformuje o zamiarze wypowiedzenia umowy sprzedaży energii lub o zamiarze wstrzymania dostarczania energii lub nie wyznaczy dodatkowego terminu, wstrzymanie dostarczania energii jest nieuzasadnione (...) powołany wyżej przepis jest przepisem bezwzględnie obowiązującym i wyłącza możliwość wstrzymania dostaw energii na innych zasadach niż w nim określone (...).</p> <p>2. Samo istnienie zadłużenia nie jest zatem wystarczające dla wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, konieczne jest bowiem jeszcze należyte poinformowanie odbiorcy o wysokości zadłużenia i o skutkach braku uiszczenia należności.</p> <p>3 pomiędzy powodem a zainteresowanym istniał nie jeden, ale dwa odrębne stosunki zobowiązaniowe wynikające z umów sprzedaży i przesyłu energii elektrycznej (...) Aby zatem można było uznać, że zaistniały podstawy do wstrzymania dostaw energii elektrycznej w oparciu o powołany wyżej art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, powodowa spółka powinna na piśmie powiadomić zainteresowanego o zamiarze wypowiedzenia każdej z tych umów z osobna, wskazując kwotę niezapłaconej należności wynikającej z danej umowy i wyznaczając dodatkowy, dwutygodniowy termin na jej uiszczenie. (...) wyłączenie zasilania placu budowy (...) oraz wyłączenie drugiego punktu poboru energii dla ośrodka wczasowego (...) z powołaniem się na zbiorcze wezwania do zapłaty należności wynikających z obu umów dotyczących dwóch różnych obiektów, musiało w takim stanie rzeczy zostać uznane za nieuzasadnione.</p>
<p>VI ACa 415/12 20.9.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 19.3.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.12.2011 r. XVII AmE 86/10</p>	<p>Dopuszczalność cofnięcia przez Prezesa URE zwolnienia z obowiązku przedkładania do zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej.</p>	<p>Art. 49 ust. 1 i 3 PE</p>	<p>1. Żadna z tych przesłanek (przyp. z art. 49 ust. 3 PE) samodzielnie nie przesądza o istnieniu warunków konkurencji. Ponadto katalog ten nie ma charakteru zamkniętego, w uzasadnionych przypadkach Prezes URE może wziąć pod uwagę także inne kryteria. Dodatkowe kryteria nie zawsze mają charakter <i>stricte</i> rynkowy [...]. Prezes URE w postępowaniu administracyjnym w sprawie zwolnienia na podstawie art. 49 pr. en. powinien brać pod uwagę również cele ustawy wskazane w art. 1 ust 2 PE.</p> <p>2. Prezes URE w ramach postępowania administracyjnego, dokonując oceny cech rynku energii lub paliw, wskazanych w art. 49 ust. 3 PE, powinien przeprowadzić postępowanie zmierzające do ustalenia istnienia na rynku, na którym działa dany przedsiębiorca, konkurencji.</p>

				<p>3. [...] aby podjąć decyzję o częściowym choćby cofnięciu zwolnienia powoda z obowiązku przedstawiania Prezesowi URE taryf do zatwierdzenia, pozwany (przyp. Prezes URE) powinien był wykazać, że w odniesieniu do grupy taryfowej [...] ustalił którykolwiek z warunków określonych czy to w Stanowisku czy też w Komunikacie, który uzasadniał zwolnienie powoda z obowiązku przedstawiania taryf do zatwierdzenia.</p> <p>Przyjęcie jedynie, że pełnienie przez powoda obowiązków sprzedawcy z urzędu wyłącza jakąkolwiek konkurencyjność rynku grupy taryfowej [...] jest niewystarczające dla podjęcia zaskarżonej decyzji.</p>
<p>VI ACa 417/12 18.12.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji powódki</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 19.5.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 2.12.2011 r. XVII AmE 118/10</p>	<p>Nałożenie kary na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków określonych w udzielonej koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. Odpowiedzialność z tytułu obowiązków wynikających z przepisów prawa energetycznego, sankcjonowana przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 tego prawa, ma charakter działalności obiektywnej. Nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu (...). Nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia opisywanej odpowiedzialności. Przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaze, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają przypisanie mu naruszenia przepisów ustawy z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym. Do takich okoliczności, (...) można zaliczyć np. wprowadzenie do obrotu paliwa pochodzącego od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi w tym zakresie normami potwierdza dodatkowo stosowny certyfikat.</p> <p>2. W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie powód nie miał zawartych z (...) długoterminowych kontraktów, tylko przez sześć lat dokonywał z tym podmiotem jednorazowych transakcji sprzedaży paliw płynnych (...). Wobec tego minimalnym aktem staranności ze strony powoda powinno było być odbieranie od (...) przy zawarciu każdej z umów sprzedaży oświadczenia o przeznaczeniu paliwa wyłącznie na własne potrzeby. Stanowisko Sądu pierwszej instancji stawiające powodowi wymóg starannego działania poprzez każdorazowe sprawdzenie koncesji nabywcy paliw wydaje się być zbyt formalistyczne, a przede wszystkim nie uwzględnia możliwości zużycia paliw na własne potrzeby przez taki podmiot.</p>

<p>VI ACa 419/12 9.8.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji obu stron</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 25.2.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 19.12.2011 r. XVII AmE 93/10</p>	<p>Obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, a kwestia fizycznego istnienia obiektu przyłączanego</p>	<p>Art. 7 ust. 1 i 3a PE</p>	<p>1. (...) rozumowanie oparte na implikacji, jeśli przedsiębiorstwo energetyczne wydało warunki przyłączenia do sieci, to istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia do sieci jest błędne. Wymaga ono, bowiem dalszego wyjaśnienia czy w rzeczywistości, nie zaś w warunkach, nakładających określone obowiązki, pociągające za sobą konkretne koszty istnieją warunki techniczne i ekonomiczne do przyłączenia do sieci farmy wiatrowej.</p> <p>2. ocena czy istnieją warunki techniczne i ekonomiczne przyłączenia konkretnego podmiotu wymaga każdorazowej oceny czy realnie istnieją możliwości spełnienia warunków przyłączenia oraz jaki jest ich koszt. Nie może, bowiem ująć z pola widzenia, że przedsiębiorstwa energetyczne rozbudowują sieci w zakresie uzgodnionym w planie rozwoju, o którym mowa w art. 16 ust. 1 prawa energetycznego. Jeżeli budowa lub rozbudowa sieci została przewidziana w planie rozwoju, to przedsiębiorstwo ma zapewnione w taryfie środki niezbędne na sfinansowanie tej inwestycji. Tylko w takiej sytuacji a priori można uznać, że spełnione są warunki ekonomiczne przyłączenia, natomiast, jeśli rozbudowa poprzez przyłączenie określonego podmiotu nie była przewidywana, to koniecznym jest przeprowadzenie analizy kosztów inwestycji związanych z przyłączeniem oraz obliczenie okresu zwrotu inwestycji. Innymi słowy zbadania i ustalenia w każdym razie wymaga czy istnieją warunki techniczne i ekonomiczne dla przyłączenia do sieci, po wydaniu warunków przyłączenia.</p> <p>3. <i>In abstracto</i> zgodzić się należy, z argumentacją skarżącego, że dla zawarcia umowy o przyłączenie do sieci nie musi istnieć obiekt przyłączany.</p> <p>4. ustawodawca nie uzależnił zawarcie umowy o przyłączenie do sieci od wybudowania obiektu przyłączanego.</p> <p>5. Umowa o przyłączenie do sieci nazwana została przez ustawodawcę w sposób mylący, bowiem de facto jest to umowa (zobowiązująca) przyrzeczenia przyłączenia do sieci. Z chwilą dopiero podpisania tej umowy dochodzi do rozpoczęcia prac projektowych i budowlano-montażowych, na zasadach określonych w tej umowie. Z chwilą, zatem podpisania umowy nie dochodzi do przyłączenia do sieci obiektu. Ta procedura następuje znacznie później.</p>
--	---	--	------------------------------	---

<p>VI ACa 442/12 6.9.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 20.7.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 19.1.2009 r. XVII AmE 166/09</p>	<p>Odmowa umorzenia świadectw pochodzenia energii ze źródeł odnawialnych, w związku z uchybieniem terminu.</p>	<p>Art. 9a ust. 1 PE w zw. z art. 9e ust. 13 i 14 PE</p>	<p>1. Argumentacja powoda odnosząca się do zastosowania przepisu art. 57 § 5 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 Prawa energetycznego nie może być uznana za słuszną właśnie z uwagi na treść art. 9e ust. 14 Prawa energetycznego. Przepis ten bowiem nie pozostawia wątpliwości, iż chodzi w nim o świadectwa pochodzenia umorzone do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego. Okolicznością relewantną w rozumieniu art. 9e ust. 14 prawa energetycznego jest zatem czynność podjęcia przez Prezesa URE decyzji o umorzeniu świadectw pochodzenia energii do terminu wynikającego z tego przepisu, nie zaś termin złożenia wniosku o umorzenie tych świadectw.</p> <p>2. Z powołanych przepisów (przyp. art. 9e ust. 13 i 14 PE) wynika, że do rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, można zaliczyć tylko te świadectwa, które zostały umorzone decyzją wydaną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z datą nie późniejszą niż 31 marca. Przepis ten, jako norma o charakterze materialnoprawnym, wyłącza możliwość przedłużenia powyższego terminu na podstawie art. 57 § 5 k.p.a. (...) poprzez nadanie pisma zawierającego wniosek o umorzenie świadectwa pochodzenia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego.</p> <p>3. W literaturze zasadnie wskazuje się, że przedsiębiorstwo energetyczne powinno złożyć wniosek o umorzenie świadectw pochodzenia energii z odpowiednim wyprzedzeniem, gdyż do postępowania przed Prezesem Regulacji Energetyki mają zastosowanie przepisy dotyczące terminów załatwiania spraw administracyjnych, w tym art. 35 k.p.a. (...) Dlatego złożenie przez przedsiębiorstwo energetyczne wniosku w dniu 31 marca także nie gwarantuje, że otrzyma on decyzję o umorzeniu świadectw pochodzenia energii w tym samym dniu.</p>
--	---	--	--	--

<p>VI ACa 444/12 13.9.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 10.12.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 7.11.2011 r. XVII AmE 191/10</p>	<p>Nalożenie kary pieniężnej na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji poprzez brak wymaganego pozwolenia wodnoprawnego</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. Odpowiedzialność przedsiębiorcy wynikająca z naruszenia obowiązków wynikających z prawa energetycznego sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 PE, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej. Nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu.</p> <p>2. Prezes URE wymierza karę w przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków wynikających z prawa energetycznego. Wśród przepisów regulujących kwestię wymierzania kary ustawodawca nie przewidział, jako wyłączającej odpowiedzialność przedsiębiorcy, okoliczności, że w chwili wszczęcia postępowania administracyjnego przedsiębiorca nie naruszał już obowiązków wynikających z ustawy poprzez np. uzyskanie wymaganych zezwoleń. Dlatego też uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego przez wszczęciem postępowania pozostaje bez większego wpływu na rozstrzygnięcie.</p> <p>3. Ocena stopnia zawinienia dokonana zostaje na podstawie całego materiału dowodowego i nie jest uzależniona jedynie od zeznań powoda w tym zakresie. Już sama okoliczność, że powód podejmując działalność gospodarczą wymagającą uzyskania pozwolenia wodno prawnego, nie poczynił ustaleń, czy w dokumentacji dotyczącej stacji paliw, którą nabył takie pozwolenie znajduje się świadczy o niedbalstwie powoda, a zatem o jego zawinieniu.</p>
<p>VI ACa 464/12 6.9.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 17.10.2011 r. XVII AmE 36/10</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków określonych w udzielonej koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa (gaz skroplony) niespełniającego wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. W przypadku, gdy przedsiębiorca przy odbiorze paliwa poprzestanie na sprawdzeniu certyfikatu jakości paliwa i uznając na jego podstawie, że paliwo spełnia określone normą warunki jakościowe dopuści tak odebrane paliwo do obrotu, bierze na siebie skutki ewentualnego stwierdzenia, że towar jest niezgodny z normą.</p> <p>2. nie ma znaczenia dobra czy zła wiara przedsiębiorcy towarzysząca naruszeniu warunków koncesji, a jedynie sam fakt tego naruszenia.</p>

<p>VI ACa 522/12 4.10.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 4.1.2012 r. XVII AmE 57/10</p>	<p>Nalożenie kary pieniężnej na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji poprzez obrót paliwem (gaz skroplony) niespełniającym wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. możliwość uniknięcia kary za naruszenie warunków koncesji (...) może nastąpić jedynie w sytuacji gdy przedsiębiorca wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają przypisanie mu naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte działania o charakterze ostrożnościowo – prewencyjnym. (...) do takich okoliczności należy wprowadzenie do obrotu paliwa pochodzącego od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi w tym zakresie normami potwierdza dodatkowo stosowny certyfikat.</p> <p>2.(...) powód, jako podmiot sprzedający paliwo klientom indywidualnym nie powinien być zaniechać podejmowania własnych działań sprawdzających odnośnie jakości wprowadzanego do obrotu paliwa.</p>
<p>VI ACa 577/12 12.10.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku SOKiK w części Częściowe oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 11.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 14.2.2012 r. XVII AmE 25/10</p>	<p>1. Nalożenie kary pieniężnej na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji poprzez obrót paliwem niespełniającym wymagań jakościowych.</p> <p>2. Czy wspólnik spółki cywilnej, który przystąpił do niej po doświadczeniu skutku zdarzeń będących podstawą nałożenia przez Prezesa URE kary na podstawie art. 56 ust. 1 PE, może być karany w tym trybie ?</p>	<p>Art. 56 ust. 1 PE Art. 864 KC</p>	<p>1. Odpowiedzialność na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 PE za naruszenie warunków koncesji mogą ponosić tylko ci wspólnicy spółki cywilnej, którzy byli nimi w dacie zdarzenia stanowiącego owo naruszenie i którym była wówczas udzielona koncesja, nie zaś wspólnicy, którzy przystąpili do spółki po tej dacie. (...) Skoro w dacie naruszenia warunków koncesji powód był jednym z dwóch wspólników i pozostaje nim nadal, to jego odpowiedzialność kształtuje nie tylko przepis art. 56 PE, ale także art. 864 k.c. (...) Na odpowiedzialność wspólnika za zobowiązania spółki nie ma wpływu zwolnienie go od udziału w stratach. Z istoty solidarnej odpowiedzialności wynika możliwość żądania wykonania zobowiązania w całości od jednego z dłużników. Ukształtowanie odpowiedzialności na tej zasadzie odnosi się także do zobowiązań publicznoprawnych.</p> <p>2. powstanie zobowiązania w postaci obowiązku zapłaty kary pieniężnej orzeczonej na podstawie art. 56 ust. 1 PE może nastąpić dopiero po stwierdzeniu, iż konkretny przedsiębiorca nie dopełnił obowiązków wynikających z przepisów prawa, tj. dopuścił się co najmniej jednego z czynów określonych w art. 56 ust. 1 PE. Odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów regulujących koncesjonowaną działalność w postaci obrotu paliwami ciekłymi jest więc zaostrzona, ma charakter odpowiedzialności quasi-karnej. Może zatem spoczywać jedynie na tych podmiotach, do których powyższe normy prawne są adresowane, czyli w przypadku zarzutu naruszenia warunków koncesji – odpowiedzialność mogą ponosić jedynie przedsiębiorcy będący koncesjonariuszami.</p>

				<p>3. odpowiedzialność na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 PE za naruszenie warunków koncesji mogą ponosić tylko ci wspólnicy spółki cywilnej, którzy byli nimi w dacie zdarzenia stanowiącego owo naruszenie i którym była wówczas udzielona koncesja, nie zaś wspólnicy, którzy przystąpili do spółki po tej dacie. (...) chodzi więc nie tylko o zapewnienie przedsiębiorcy wszelkich standardów procesowych, ale także przestrzeganie podstawowej zasady odpowiedzialności – jako odpowiedzialności za czyn własny. Zaprzeczeniem tej zasady byłoby obarczanie powódki odpowiedzialnością z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z PE, w sytuacji, gdy nie mogła ona ich dopełnić, ponieważ nie prowadziła wówczas działalności objętej koncesją – nie będąc współnikiem spółki cywilnej, ani koncesjonariuszem.</p> <p>4. Dokonując zmiany decyzji o udzieleniu koncesji poprzez oznaczenie jako koncesjonariuszy nowych wspólników spółki cywilnej (...), Prezes URE potwierdził tym samym, iż to spółka jest przedsiębiorcą zobowiązanym do przestrzegania warunków koncesji, ale wspólnicy tej spółki, bowiem gdyby było odwrotnie, to zmiana składu osobowego spółki nie wymagałaby zmiany koncesji.</p>
<p>VI ACa 581/12 17.10 2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji powoda</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 9.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.1.2012 r. XVII AmE 26/10</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków określonych w udzielonej koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. Przedsiębiorca winien więc przy prowadzeniu swej działalności dołożyć takiej staranności, by wykluczyć narażenie potencjalnych odbiorców jego usług na jakąkolwiek szkodę, której konsument nie jest w stanie uniknąć wskutek własnych działań.</p> <p>2. Dla oceny, czy wypełniający warunki koncesji czyni to z należytą starannością istotne znaczenie ma wzorzec koncesjonariusza zaangażowanego i dbającego o wykonanie zobowiązania. Jest to pewne minimum, którego może oczekiwać każdy klient i które zapewnia koncesjonariuszowi brak odpowiedzialności za naruszenie warunków koncesji. Bezpieczeństwo obrotu i ochrona zaufania do koncesjonariusza nakazuje nadto, by przy ocenie dołożenia staranności szczególnego rodzaju zwrócić uwagę na ogólnie podzielane warunki, jakie wiążą podmioty z wstępowaniem w stosunki określonego rodzaju. Oznacza to, że pewne przymioty, uzdolnienia i kwalifikacje będą uwzględniane w takim zakresie, w jakim objęte są powszechnie żywionymi oczekiwaniami dla stosunków danego rodzaju. W konsekwencji, ich brak u dłużnika oznaczać będzie jego winę, nawet, jeżeli nie zdawał sobie sprawy ze swoich ograniczeń.</p>

				3. Dbałość o należyłą jakość paliwa nie może być jedynie formalną, polegającą na sprawdzeniu dokumentów, konieczne jest by w ramach tej dbałości koncesjonariusz podejmował także inne działania, mające na celu wyeliminowanie wprowadzania do obrotu paliwa o parametrach nieodpowiadających normie.
VI ACa 617/12 20.2.2013 r. Oddalenie apelacji Prezesa URE	Decyzja Prezesa URE 28.12.2009 r. Wyrok SOKiK 6.3.2012 r. XVII AmE 104/10	1. Niewypełnienie obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródeł energii znajdujących się na terenie RP, 2. ustalenie zasadności i wysokości kary, 3. kwestie intertemporalne	Art. 9a ust. 8 PE (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2007 r.) Art. 56 ust. 1 PE	1. ostatnim dniem wykonania obowiązku był 30 czerwca 2007 r. albowiem zrealizowanie przez powoda dyspozycji art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w starym brzmieniu polegało na niedopełnieniu określonego przepisami ustawy Prawo energetyczne obowiązku, a zatem przedsiębiorstwo dopuściło się zaniechania. (...) czyn polegający na zaniechaniu uznaje się za popełniony w pierwszym momencie, w którym sprawca nie jest już zdolny do wykonywania nałożonego na niego obowiązku. Oznacza to, że ostatnim dniem, w którym możliwe było spełnienie obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródeł energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej był 30 czerwca 2007 r. Skoro tak, to za działanie bez podstawy prawnej należy uznać nałożenie przez Prezesa URE na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a w starym brzmieniu albowiem ten przestał obowiązywać w dniu 24 lutego 2007 r. tj. w dacie w której powód ciągle mógł spełnić nałożony na niego obowiązek. Wymierzenie kary nie byłoby także możliwe na podstawie tego artykułu w nowym brzmieniu albowiem kara tam przewidziana dotyczy zaniechania wykonania obowiązku wynikającego z art. 9a pkt 8 w nowym brzmieniu (tj. przedstawienia świadectw do umorzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej).

<p>VI ACa 688/12 7.9.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 1.4.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 23.3.2010 r. XVII AmE 113/09</p> <p>Wyrok SA 4.2.2011 r. VI ACa 1030/10 (oddalenie apelacji)</p> <p>Wyrok SN 11.4.2012 r. III SK 33/11 (przekazanie SA do ponownego rozpoznania)</p>	<p>1. Obowiązek zawarcia przez przedsiębiorstwo energetyczne umowy o przyłączenie do sieci. Kwestia istnienia warunków technicznych i ekonomicznych.</p> <p>W omawianej sprawie, przedsiębiorstwo energetyczne wydało zainteresowanej warunki przyłączenia oraz projekt umowy w którym określono zakres koniecznych inwestycji po stronie zainteresowanej jak również konieczność poniesienia przez nią części kosztów rozbudowy sieci po stronie przedsiębiorstwa energetycznego, z czym nie zgadzała się strona zainteresowana.</p>	<p>Art. 7 ust. 1 PE Art. 7 ust. 5 PE Art. 7 ust. 8 pkt 3 PE</p>	<p>1. Zarówno pojęcie warunków technicznych, jak i pojęcie warunków ekonomicznych nie zostały przez ustawodawcę zdefiniowane, co pozostawia przedsiębiorstwom energetycznym dużą dowolność w zakresie ustalenia, czy przesłanki te są - w okolicznościach konkretnej sprawy - spełnione, czy też nie. Należy zwrócić uwagę, że w wyroku z dnia 18.09.2002 r., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazał, że przedsiębiorstwo energetyczne powinno „badać z należyta starannością przyjętą dla stosunków profesjonalnych istnienie warunków ekonomicznych i technicznych przyłączenia do sieci”, przy czym owa należyta staranność to przede wszystkim określenie kosztów inwestycji i obliczenie okresu zwrotu przy założeniu ekonomii skali związanej z perspektywą przyłączania się innych użytkowników budowanej sieci (zob. wyrok SOKiK z dnia 18.09.2002 r., XVII AmE 100/01, niepubl.)</p> <p>2. Jeżeli założenia i plany, o jakich mowa w art. 19 i 20 ustawy Prawo energetyczne nie uwzględniają (a przynajmniej brak jest w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń), jak w sprawie niniejszej farmy wiatrowej, to nie można zasadnie twierdzić, że istnieją po stronie przedsiębiorstwa energetycznego ekonomiczne warunki przyłączenia farmy wiatrowej do sieci.</p> <p>W niniejszej sprawie zasadność podniesionych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego – przepisów ustawy Prawo energetyczne, doprowadziła do konieczności uchylenia zaskarżonej decyzji. Bez poczynienia bowiem ustaleń co do istnienia po stronie przedsiębiorstwa energetycznego warunków ekonomicznych i technicznych przyłączenia farmy wiatrowej (...) brak było podstaw do wydania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zaskarżonej decyzji.</p>
--	--	---	---	---

<p>VI ACa 750/12 25.10.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji powoda</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 3.8.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 16.3.2012 r. XVII AmE 168/09</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków określonych w udzielonej koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12</p>	<p>1. odpowiedzialność administracyjna zagrożona karą pieniężną może być oparta na zasadzie winy, jedynie w przypadku wyraźnego wprowadzenia takiej zasady odpowiedzialności przez ustawodawcę. Co należy podkreślić, przepisy Prawa energetycznego odpowiedzialności z tytułu naruszenia nałożonych na jej podstawie obowiązków, zagrożonych sankcją art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego z zasadą winy jednak nie wiążą, co oznacza, że stwierdzenie zawinionego charakteru naruszenia nie jest konieczną przesłanką nałożenia na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej.</p> <p>2. przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaze, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie naruszenia przepisów ustawy z uwagi na podjęte działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym. Do takich okoliczności należy wprowadzanie do obrotu paliwa pochodzącego od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi normami potwierdza dodatkowo stosowny certyfikat</p> <p>3. Przedsiębiorca ma swobodę wyboru działań, które podejmie celem wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Może to uczynić żądając wspomnianych certyfikatów, może również sam pobrać stosowne próbki paliwa i przeprowadzić jego kontrolę.</p> <p>4. możliwości finansowe ukaranego, stanowią jedynie jedną z czterech przesłanek warunkujących wymiar kary, a zatem fakt wykazania przez przedsiębiorcę straty z prowadzonej działalności gospodarczej oraz rozmiar prowadzonej działalności, w żaden sposób nie może automatycznie prowadzić do wymierzenia przedmiotowej kary w minimalnym, symbolicznym zakresie.</p>
---	--	--	------------------------------	---

<p>VI ACa 751/12 30.1.2013 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku w części poprzez zmianę decyzji Prezesa URE (obniżenie wysokości wymierzonej kary), Oddalenie apelacji w pozostałym zakresie</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 25.9.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 10.4.2012 r. XVII AmE 6/12</p>	<p>1. Niewypełnienie obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach energii znajdujących się na terenie RP, 2. ustalenie zasadności i wysokości kary, 3. kwestie intertemporalne.</p>	<p>Art. 9a ust. 8 PE (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2007 r.) Art. 56 ust. 1 PE</p>	<p>1. odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z Prawa energetycznego ma charakter odpowiedzialności obiektywnej w tym sensie, że stwierdzenie zawinionego charakteru przedmiotowego naruszenia nie jest konieczną przesłanką nałożenia na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej. 2. nie można wymierzać na podstawie nowych przepisów kary za inny czyn, niż ten za jaki podmiot odpowiada na podstawie przepisów obowiązujących w dacie dopuszczenia się czynu podlegającego karze.</p>
<p>VI ACa 755/12 12.12.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania powoda od decyzji Prezesa URE w całości</p> <p>Oddalenie apelacji powoda</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 16.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.3.2012 r. XVII AmE 108/10</p>	<p>1. Nałożenie przez Prezesa URE kary na przedsiębiorcę z tytułu niewywiązania się z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej. 2. niemożność miarkowania kary w sytuacji kiedy przepis przewiduje tylko możliwość odstąpienia od niej.</p>	<p>Art. 9a ust. 8 PE Art. 56 ust. 6a PE</p>	<p>1. określony w art. 9a ust 5 Prawa energetycznego termin uiszczenia opłaty zastępczej ma charakter materialny, zatem czynność dokonana po jego upływie jest bezskuteczna. Przy czym ustawa nie przewiduje możliwości przywrócenia terminu do wniesienia opłaty. Zatem uchybienie terminowi, bez względu na przyczynę, wyczerpuje znamiona czynu określonego w art. 56 ust. 1 pkt 1a powołanej ustawy, a spóźniona realizacja obowiązku nie niweczy bezprawności wcześniejszego zaniechania (braku realizacji ustawowego obowiązku) i może być traktowana jako okoliczność wpływająca na ocenę stopnia szkodliwości czynu 2. jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary. Brak przy tym argumentów, dla których ustawodawca miałby dopuszczać tym samym częściowe odstąpienie od wymierzenia kary lub jej miarkowanie. Taka wykładnia ww. przepisu prowadziłaby bowiem do wypaczenia jego sensu i pozbawienia doniosłości art. 56 ust 2a Prawa energetycznego, ustanawiającego najniższą dopuszczalną karę za naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust 8 tego Prawa. 3. kara o której mowa w art. 56 Prawa energetycznego służy nie tylko egzekucji przestrzegania obowiązków ustawowych przez ukarane przedsiębiorstwo lecz także prewencji ogólnej, jako przykład odstraszący.</p>

<p>VI ACa 823/12 10.12.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 9.3.2012 r. XVII AmE 99/10</p>	<p>1. Nałożenie kary pieniężnej na przedsiębiorcę za naruszenie obowiązków wynikających z ustawy PE.</p> <p>2. Kwestie intertemporalne, nałożenie kary bez podstawy prawnej.</p>	<p>Art. 9a ust. 8 PE</p> <p>art. 11 i 14 ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie – Prawo energetyczne, ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o systemie oceny zgodności</p>	<p>1.[...] zrealizowanie przez powoda dyspozycji art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego w starym brzmieniu polegało na niedopełnieniu określonego przepisami ustawy Prawo energetyczne obowiązku, a zatem przedsiębiorstwo dopuściło się zaniechania. W celu oceny skutków takiego zaniechania odwołać się należy do reguł prawa karnego. Zgodnie z panującym w doktrynie poglądem, czyn polegający na zaniechaniu uznaje się za popełniony w pierwszym momencie, w którym sprawca nie jest już zdolny do wykonywania nałożonego na niego obowiązku.</p> <p>2. [...] ostatnim dniem, w którym możliwe było spełnienie obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej był 30 czerwca 2007 r. Skoro tak, to za działanie bez podstawy prawnej należy uznać nałożenie przez Prezesa URE na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a w starym brzmieniu albowiem ten przestał obowiązywać w dniu 24 lutego 2007 r. Wymierzenie kary nie byłoby także możliwe na podstawie tego artykułu w nowym brzmieniu albowiem kara tam przewidziana dotyczy zaniechania wykonania obowiązku wynikającego z art. 9 a pkt 8 w nowym brzmieniu (tj przedstawienia świadectw do umorzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej)</p>
--	--	--	---	---

<p>VI ACa 872/12 20.12.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 20.8.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 12.3.2012 r. XVII AmE 170/11</p>	<p>1. Czynniki brane pod uwagę podczas wydawania decyzji w sprawie zmiany decyzji o zatwierdzeniu taryfy dla ciepła</p> <p>2. Granice uznania administracyjnego</p>	<p>§ 27 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło</p> <p>Art. 155 KPA</p>	<p>1. Trafnie, zatem podnosi apelujący, iż przedsiębiorstwo ustalając taryfę i prognozując przy tym koszty uzasadnione działalności gospodarczej ponosi pewne ryzyko ekonomiczne, tak jak każdy inny przedsiębiorca prowadzący jakąkolwiek działalność, w ramach tego ryzyka, jeżeli koszty faktyczne okażą się niższe od planowanych osiągnie ono dodatkowo nieplanowany zysk bez obowiązku korygowania stawek w dół, w przypadku zaś, jeśli koszty okażą się wyższe, osiągnie przychody niższe od planowanych, a nawet – co nie ma miejsca w niniejszej sprawie – stratę.</p> <p>2. Naruszenie prawa materialnego – § 27 ust. 1 rozporządzenia taryfowego wpływa wprost na trafność zarzutów apelacji odnoszących się do naruszenia art. 155 k.p.a. w zakresie oceny za słuszny, a więc podlegający ochronie prawnej interes przedsiębiorstwa w uzyskaniu decyzji zmieniającej zatwierdzoną taryfę dla ciepła, w sytuacji, kiedy taryfa ta pomimo wzrostu jednej pozycji kosztów i tak jest ustalona na takim poziomie, że uzyskane na jej podstawie przychody są wystarczające na pokrycie wszystkich kosztów uzasadnionych zapewniając przedsiębiorstwu osiągnięcie mimo tego znacznych zysków z prowadzonej działalności.</p>
<p>VI ACa 895/12 31.1.2013 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 10.5.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 17.4.2012 r. XVII AmE 117/10</p>	<p>Zawarcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, odmowa przyłączenia, ważność umowy o przeniesienie uprawnień publicznych, terminy</p>	<p>Art. 7 ust. 1 PE Art. 8 ust. 1 PE</p> <p>Art. 509 § 1 w zw. z art. 353 § 1 w zw. z art. 58 KC</p>	<p>[...] w ocenie Sądu Apelacyjnego przewidziane w k.c. reżimy przenoszenia praw, w tym przelew wierzytelności, znajdują zastosowanie tylko do rozporządzenia cywilnymi prawami podmiotowymi. W drodze cesji nie mogą być zatem przenoszone uprawnienia publicznoprawne (patrz także: wyroki SN z: 26 listopada 2003 r., III CZP 84,03, Lex 81624; 28 czerwca 2002 r., I CKN 841/00, Lex 76298; 24 września 2003 r., III CKN 467/01, Lex 127949; uchwała SN z 25 czerwca 2008 r., III CZP 45/08, Lex 393765). Przyjętemu przez Sąd Apelacyjny stanowisku nie stoi na przeszkodzie okoliczność, iż w okresie ważności warunki przyłączenia stanowią warunkowe zobowiązanie przedsiębiorstwa energetycznego do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, skoro w przypadkach spornych dot. odmowy zawarcia takiej umowy rozstrzyga pozwany w trybie administracyjnym.</p>

<p>VI ACa 927/12 14.12.2012 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 12.7.2011 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 13.12.2011 r. XVII AmE 142/11</p>	<p>Nalożenie przez Prezesa URE kary na przedsiębiorcę za sprzedaż oleju napędowego z naruszeniem warunków udzielonej koncesji</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. [...] przepisy upoważniające Prezesa URE do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej mają na celu m.in. ochronę konsumentów przed doznaniami przez nich nieuzasadnionej szkody. Przedsiębiorca winien więc przy prowadzeniu swej działalności dołożyć takiej staranności, by wykluczyć narażenie potencjalnych odbiorców jego usług na jakąkolwiek szkodę, której konsument nie jest w stanie uniknąć wskutek własnych działań.</p> <p>2. Aktualna sytuacja finansowa powodowej Spółki nie może decydować o wysokości kary pieniężnej. Długotrwały remont drogi publicznej stanowiącej dojazd do stacji powoda leżał w jego interesie, poza tym ewentualne pogorszenie się z tego powodu sytuacji finansowej Spółki nie może być brane pod uwagę przy wymiarze kary.</p> <p>[Sąd Apelacyjny powołał tezy wyroków Sądu Najwyższego w sprawach III SK 5/10, III SK 21/10 oraz III SK 10/11.]</p>
<p>VI ACa 933/12 19.12.2012 r.</p> <p>Zmiana wyroku poprzez oddalenie odwołania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 15.4.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 27.3.2012 r. XVII AmE 119/10</p>	<p>1. Dopuszczalność wstrzymania dostaw energii (ciepło) do obiektów mających znaczenie dla obronności kraju.</p> <p>2. W omawianej sytuacji jednostka wojskowa posiada umowę ze spółką A, zaniechała zapłaty swojemu dostawcy spółce B. W związku ze wstrzymaniem dostaw przez spółkę B do spółki A w trybie art. 6 ust. 3a PE, ciepło przestało być dostarczane do jednostki wojskowej.</p>	<p>Art. 6 ust. 3a oraz art. 6 ust. 3c PE</p>	<p>1. Przepis art. 6 ust. 3c ustawy - Prawo energetyczne, zgodnie z którym przepisu ust. 3a nie stosuje się do obiektów służących obronności państwa, stanowi wyjątek od art. 6 ust. 3a i nie może być w oderwaniu od niego interpretowany. Poprzez odesłanie do ust. 3a, omawiany przepis musi być wykładany w ten sposób, że wyłącza możliwość wstrzymania dostaw ciepła, przy zaległościach płatniczych odbiorcy, w ramach łączącej go z przedsiębiorstwem energetycznym umowy, w stosunku do obiektów służących obronności państwa. Słusznie argumentuje pozwany, iż skoro art. 6 ust. 3a dopuszcza pod pewnymi warunkami wstrzymanie przez dostawcę dostarczania ciepła do odbiorcy, z którym jest związany umową, to art. 6 ust. 3c, poprzez stosowne odesłanie, dotyczy również tych samych podmiotów, przy czym uniemożliwia dostawcy zastosowanie procedury wstrzymania dostaw (przy zaległościach płatniczych) w stosunku do obiektów służących obronności państwa.</p> <p>2. Zainteresowany [przedsiębiorca energetyczny] wstrzymał dostawę ciepła do swego odbiorcy [przedsiębiorcy] (...), a nie do obiektów służących obronności kraju. Przyjąć zatem należy, iż wydana przez Prezesa URE decyzja [stwierdzająca, że nie doszło do nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania ciepła] była prawidłowa i nie zachodziły podstawy do jej uchylecia.</p>

<p>VI ACa 935/12 3.12.2012 r.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i zniesienie postępowania przed SOKiK, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 19.12.2008 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 29.4.2010 r. XVII AmE 23/09</p>	<p>1. Nieważność postępowania cywilnego</p> <p>2. Nałożenie przez Prezesa URE kary na przedsiębiorcę za sprzedaż oleju napędowego z naruszeniem warunków udzielonej koncesji.</p>	<p>Art. 56 PE art. 379 pkt 4 KPC</p> <p>art. 77 par. 1 pkt 1 i art. 46 par. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych</p>	<p>1. Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację w związku ze stwierdzeniem nieważności postępowania przed SOKiK z powodu nienależycie obsadzonego sądu (art. 379 pkt 4 KPC. Sąd Apelacyjny nie rozpoznawał istoty sprawy.</p> <p>2. Delegacja sędziego sądu rejonowego do orzekania w sądzie okręgowym na jednej sesji w miesiącu, została już wcześniej wypełniona, a zatem sędzia nie była uprawniona do orzekania w sądzie okręgowym na drugim posiedzeniu w tym samym miesiącu.</p>
<p>VI ACa 936/12 11.4.2013 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.5.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 15.3.2012 r. XVII AmE 133/10</p>	<p>1. Wznowienie przez Prezesa URE postępowania administracyjnego i uchylenie decyzji udzielającej koncesji oraz odmowy udzielenia koncesji.</p> <p>W omawianym przypadku Prezes URE wydał decyzję udzielającą koncesji na obrót paliwami – następnie powziął informację, iż przedsiębiorca któremu udzielił koncesji, został dwukrotnie skazany za przestępstwo opisane w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw.</p>	<p>Art. 41 PE</p> <p>Art. 33 ust. 3 pkt 3 PE</p> <p>Art. 145 § 1 pkt 5 w zw. art. 151 § 1 pkt 2 KPA</p>	<p>1. [...] postępowanie o cofnięcie koncesji jest postępowaniem odrębnym, a nie kontynuacją postępowania o jej udzielenie.</p> <p>2. Pierwszeństwo trybu postępowania zwyczajnego o cofnięcie koncesji z art. 41 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w stosunku do trybu nadzwyczajnego – wznowienia postępowania z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. istniałoby wyłącznie w sytuacji, gdyby chodziło o uruchomienie trybu zwyczajnego lub nadzwyczajnego w odniesieniu do tego samego postępowania, a nie różnych postępowań.</p> <p>3. Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanymi organowi, który wydał decyzję. W przepisie tym nie ma mowy o tym, jaka powinna być przyczyna nieznanymi nowych okoliczności faktycznych lub dowodów przez organ, a w szczególności, że musi to być przyczyna przez ten organ niezawiniona.</p>

<p>VI ACa 995/12 17.1.2013 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 30.7.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 4.6.2012 r. XVII AmE 172/10</p>	<p>1. Zasady obliczania wysokości zaliczek na poczet kosztów osieroconych oraz ich korekt.</p> <p>2. Pojęcie grupy kapitałowej</p> <p>3. Na kim spoczywa ciężar dowodu czy sprzedaż między podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej odbywa się z zachowaniem zasad konkurencji ?</p>	<p>Art. 30 i 32 ustawy KDT</p> <p>Art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów</p>	<p>1. Ustawa o zasadach pokrywania (...) w sposób jednoznaczny dotyczy jedynie wydatków i przychodów uzyskanych na rynku konkurencyjnym. Wynika z tego, że takie wydatki i przychody uzyskane na rynku niekonkurencyjnym, w ogóle nie podlegają, w zakresie kosztów osieroconych, regulacjom tej ustawy. Z tego z kolei płynnie wniosek, że treść artykułu 32 ustawy nie przesądza o niekonkurencyjności rynku grupy kapitałowej, a jedynie określa – przy spełnieniu wskazanych w nim przesłanek – sposób ustalenia poziomu kosztów osieroconych wytwórcy w odezwaniu od rzeczywiście uzyskanych przez tego wytwórcę przychodów i poniesionych przez niego kosztów.</p> <p>2. Dodatkowo należy również zwrócić uwagę, że choć na gruncie prawa wspólnotowego ochrony konkurencji, osoby fizyczne lub prawne stanowiące odrębne byty prawne ale należące do tej samej jednostki gospodarczej (grupy kapitałowej) traktowane są jako jeden przedsiębiorca, to nie oznacza to automatycznie stosowania tej reguły w sprawach dotyczących pomocy publicznej w rozumieniu ustawy o zasadach pokrywania (...). Doktryna single economic unit nie przewiduje bowiem bezwzględnej niemożliwości kształtowania relacji, w tym również cenowych, między podmiotami zależnymi i dominującymi na zasadach rynkowych i jak słusznie wskazał Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wymagałoby udowodnienia, że w istocie ceny sprzedaży energii wewnątrz grupy nie były cenami rynkowymi.</p>
---	--	--	---	--

<p>VI ACa 1023/12 16.1.2013 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 23.9.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 24.4.2012 r. XVII AmE 219/10</p>	<p>Nalożenie kary za wprowadzenie do obrotu paliwa (gaz skroplony) nie odpowiadającego klasą wymogom licencji udzielonej przez URE.</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE</p>	<p>1. Sąd Apelacyjny podziela bowiem pogląd, że mimo posiadanych certyfikatów, przedsiębiorca wykonujący działalność koncesjonowaną obowiązany jest do dołożenia staranności na poziomie wyższym od przeciętnego, umożliwiającą ustalenie jakiej jakości paliwo otrzymał. W tym kontekście poprzestając jedynie na sprawdzeniu jakości certyfikatu paliwa i uznaniu, że na tej podstawie paliwo spełnia określone normą warunki jakościowe, a w konsekwencji dopuszczenie go do obrotu, to przedsiębiorca bierze na siebie ujemne skutki ewentualnego stwierdzenia, iż sprzedany towar jest niezgodny z normą. Innymi słowy ryzyko gospodarcze dopuszczenia do obrotu paliwa nie spełniającego wymagań jakościowych obciąża powoda i to na nim spoczywa obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej przepisom.</p> <p>2. Powoda, jako koncesjonowanego przedsiębiorcę, bez wątplenia obowiązuje przy zawieraniu transakcji zakupu i sprzedaży paliw podwyższony miernik należytej staranności uwzględniający zawodowy charakter tej działalności określony właśnie w art. 355 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2011 r., III SK 10/11), co oznacza, że miał on zatem obowiązek czuwać nad tym, by warunków koncesji nie naruszać, a więc tak zorganizować działalność, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do obrotu paliwa o jakości nie odpowiadającej normom.</p> <p>3. Sąd Apelacyjny podziela bowiem pogląd, że odpowiedzialność administracyjna zagrożona karą pieniężną na podstawie art. 56 Prawa energetycznego ma charakter obiektywny i jest niezależna o wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2008 r., sygn. akt III SK 10/08, wyrok z dnia 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok z dnia 4 listopada 2010 r., III SK 21/10 i wyrok z dnia 12 kwietnia 2011 r. III SK 46/10).</p>
--	---	---	---------------------------------	--

<p>VI ACa 1034/12 19.12.2012 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 7.5.2012 r. XVII AmE 165/10</p>	<p>1. Kara pieniężna za niewywiązanie się z obowiązku przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii.</p> <p>Powód kwestionował czy spółka której dostarczano energię była odbiorcą końcowym i czy był przyłączony do sieci.</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 1a PE Art. 9a ust. 8 PE Art. 9a ust. 1 PE</p>	<p>1. Idea linii bezpośredniej polega na działaniu poza siecią elektroenergetyczną, bez ponoszenia kosztów działania tej sieci, lecz z ryzykiem związanym z pracą w tak zwanym „systemie wyspowym”. Tak więc zgodnie z definicją z art. 3 punkt 11 f PE nie jest linią bezpośrednią linia elektroenergetyczna, łącząca odbiorcę i jednostkę wytwórczą, którzy są przyłączeni do krajowego systemu elektroenergetycznego. Energia elektryczna dostarczana linią bezpośrednią zużywana jest albo na potrzeby własne przedsiębiorstwa albo na potrzeby przedsiębiorstw od niego zależnych. Art. 3 punkt 13 a PE jako odbiorcę końcowego określa odbiorcę dokonującego zakupu energii na własny użytek. Do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji. Spod obowiązku „publicznej sprzedaży” wyłączona jest energia elektryczna dostarczana linią bezpośrednią, to jest w systemie zamkniętym do odbiorcy końcowego.</p> <p>2. To, że zamawiający dostarczał energię elektryczną wykonawcy po kosztach jej wytwarzania nie oznacza, że nie można tu mówić o sprzedaży.</p>
<p>VI ACa 1066/12 31.1.2013 r.</p> <p>Oddalenie obu apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 3.11.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 12.6.2012 r. XVII AmE 34/10</p>	<p>Ustalenie treści umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, faktyczne istnienie warunków technicznych w świetle art. 7 PE, a możliwość odmowy zawarcia umowy o przyłączenie.</p>	<p>Art. 7 ust. 1 i 4 PE</p>	<p>1. [...] ustawodawca nie uzależnił zawarcia umowy o przyłączenie do sieci od wybudowania obiektu przyłączanego.</p> <p>2. Analiza zatem powyższego przepisu [art. 7 ust. 2 PE] wskazuje także, na to, że umowa o przyłączenie do sieci to umowa zobowiązująca do przyłączenia do sieci, po spełnieniu warunków określonych w umowie zobowiązującej.</p> <p>3. Wybudowanie urządzeń wytwarzających energię elektryczną wymaga poniesienia ogromnych nakładów finansowych, uzyskania niezbędnych zezwoleń budowlanych, itp. – podjęcie się przez zainteresowanego realizacji takiej inwestycji bez uprzedniego uzyskania warunków przyłączenia do sieci i zawarcia umowy w tym zakresie, stanowiących gwarancję możliwości rozpoczęcia działalności w zakresie wytwarzania energii, byłoby działaniem obciążonym znacznym ryzykiem (porównaj wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 26 kwietnia 2012 r., VI ACa 1500/11 – niepubl., z 19 lutego 2010 r., VI ACa 1142/09, Apel. W-wa 2010/4/38).</p>

<p>VI ACa 1142/12 13.2.2013 r. Postanowienie</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania</p>	<p>Decyzja prezesa URE 7.6.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 18.5.2012 r. XVII AmE 144/10</p>	<p>Odmowa wydania przez Prezesa URE decyzji zatwierdzającej zmianę taryfy stosowanej przez przedsiębiorcę</p>	<p>Art. 45 ust. 1 PE § 21 rozp. MinGosp w sprawie szczególnych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną</p> <p>Art. 355 KPC</p>	<p>1. W tym stanie rzeczy, uznając że wobec wygaśnięcia decyzji o zatwierdzeniu taryfy, której zmiany powódka nadal się domaga, a wydanie wyroku w sprawie stało się zbędne, Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie na na zasadzie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.</p> <p>2. Jak bowiem uznał Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku [wyroku z dnia 10 czerwca 2009r. wydanym w sprawie III SK 42/08] jedynie do momentu upływu terminu obowiązywania decyzji o zatwierdzeniu taryfy, sąd rozpoznający odwołanie od decyzji o odmowie zmiany taryfy może – uwzględniając odwołanie – zmienić decyzję o zatwierdzeniu taryfy. Natomiast po upływie tego terminu, sąd może jedynie orzec, czy odmowa zmiany decyzji o zatwierdzeniu taryfy była zasadna. Nie może już bowiem zmienić taryfy, gdyż decyzja o jej zatwierdzeniu wygasła.</p>
<p>VI ACa 1201/12 31.1.2013 r.</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE z dnia 31 grudnia 2009 r.</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 17.4.2012 r. XVII AmE 103/10</p>	<p>1. Nałożenie na przedsiębiorcę kary za niewywiązanie się z obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródeł energii znajdujących się na terytorium RP – kwestie intertemporalne.</p> <p>2. Ustawa nowelizacyjna utrzymała powyższy obowiązek do dnia 1 lipca 2007 r., przepisy o karze za jego naruszenie utraciły zaś wg niej moc 24 lutego 2007 r.</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 1a PE Art. 9a ust. 8 PE</p> <p>art. 11 i 14 ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne, ustawy Prawo ochrony środowiska</p>	<p>1. [...] nowy obowiązek z art. 9a ust. 8 w postaci uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłat zastępczych obowiązywał od 1 lipca 2007 roku, zaś do tej daty tj. w okresie 1 stycznia 2007 r. do 30 czerwca 2007 r., na przedsiębiorstwie energetycznym ciążył nadal obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła.</p> <p>2. Brak skorelowania terminu wejścia w życie nowego obowiązku (przedstawienia świadectw pochodzenia energii do umorzenia, bądź uiszczenie opłaty zastępczej) z sankcją finansową za niewykonanie tego obowiązku, stanowi jedynie o nieprzestrzeganiu przez ustawodawcę zasad prawidłowej legislacji. Skutki zaś takiej nieprawidłowej legislacji nie mogą obciążać podmiotów, wobec których adresowane są tak nieskoordynowane normy prawne. Nic bowiem nie stało na przeszkodzie, aby w przepisie art. 14 pkt 1 ustawy nowelizującej przewidzieć wejście w życie dopiero z dniem 1 lipca 2007 r. także znowelizowanego przepisu art. 56 ust. 1 pkt 1a. Wówczas zachowane byłyby standardy odpowiedzialności przewidujące obowiązywanie w tym samym okresie przepisów dotyczących istnienia obowiązku nałożonego prawem, jak i przewidujących możliwość zastosowania sankcji za niewypełnienie tego obowiązku.</p>

				<p>Odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów regulujących koncesjonowaną działalność w postaci obrotu paliwami ciekłymi jest więc zaostrzona, ma charakter odpowiedzialności quasi-karnej. Sąd Apelacyjny w składzie niniejszym w pełni podziela bowiem pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 04.11.2010 r. (III SK 21/10, LEX nr 737390) oraz z dnia 30.09.2011 r. (III SK 10/11, LEX nr 1101332), iż: „W zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji w tym zakresie powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. Powoduje to, że sprawa z odwołania od decyzji Prezesa URE nakładającej karę pieniężną na przedsiębiorcę energetycznego powinna zostać rozpoznana z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym.” W ocenie Sądu drugiej instancji chodzi więc nie tylko o zapewnienie przedsiębiorcy wszelkich standardów procesowych, ale także przestrzeganie podstawowej zasady odpowiedzialności karnej, tj. iż odpowiedzialności takiej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.</p>
<p>VI ACa 1364/12 25.4.2013 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 30.7.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 19.6.2012 r.</p> <p>XVII AmE 155/10</p>	<p>1. Ustalanie wysokości korekty końcowej kosztów osieroconych przez Prezesa URE</p> <p>2. Fakt pozostawania przedsiębiorcy w grupie kapitałowej, a wysokość przychodu uzyskanego z działania na rynku w warunkach konkurencji</p>	<p>Art. 30 ustawy KDT</p>	<p>1. Zdaniem Sądu Apelacyjnego oparcie ustalenia o niekonkurencyjności rynku wewnątrz tej konkretnie grupy kapitałowej, w skład której wchodzi powód, na domniemaniu wynikającym z doktryny single economic unit, nie było wystarczające w sytuacji, gdy słusznie wskazał Sąd Okręgowy, że ustalenie faktu na podstawie domniemania faktycznego jest prawidłowe tylko wtedy, gdy wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów, przy czym wniosek ten powinien być zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Tymczasem z faktu przynależności wytwórcy energii elektrycznej do grupy kapitałowej nie można automatycznie wnioskować, bez odwołania się do innych jeszcze okoliczności ekonomicznych, o nierynkowym charakterze transakcji realizowanych w ramach tej grupy. Ustalenie tych innych okoliczności ekonomicznych byłoby zaś możliwe w przypadku dokonania rzetelnej analizy rynku sprzedaży energii elektrycznej przez wytwórców, czego zaniechał Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.</p>

				2. Podkreślenia wymaga okoliczność, że ustawodawca przewidując możliwość uczestniczenia przedsiębiorców w grupach kapitałowych, w art. 32 ustawy określił zasady korygowania kalkulacji kosztów osieroconych w takiej sytuacji. Jednakże zgodnie z ust. 2 powołanego artykułu, korekty takiej dokonuje się tylko wtedy, gdy rzeczywisty wynik był dodatni.
VI ACa 1427/12 7.5.2013 r. Oddalenie apelacji	Decyzja Prezesa URE 31.12.2009 r. Wyrok SOKiK 15.5.2012 r. XVII AmE 124/10	1. Nałożenie na przedsiębiorcę kary za niewywiązanie się z obowiązku zakupu oferowanej energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła w przyłączonych do sieci źródłach energii znajdujących się na terytorium RP – kwestie intertemporalne. 2. Ustawa nowelizacyjna utrzymała powyższy obowiązek do dnia 1 lipca 2007 r., przepisy o karze za jego naruszenie utraciły zaś wg niej moc 24 lutego 2007 r.	Art. 56 ust. 1 pkt 1a PE Art. 9a ust. 8 PE art. 11 i 14 ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne, ustawy Prawo ochrony środowiska	1. Uzasadnienie prawne w dużej części identyczne z wyrokiem VI ACa 1201/12 2. Odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów regulujących koncesjonowaną działalność w postaci obrotu paliwami ciekłymi jest więc zaostrzona, ma charakter odpowiedzialności quasi-karnej. Sąd Apelacyjny w składzie niniejszym w pełni podziela bowiem pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 04.11.2010 r. (III SK 21/10, LEX nr 737390) oraz z dnia 30.09.2011 r. (III SK 10/11, LEX nr 1101332) [...] 3. W ocenie Sądu drugiej instancji chodzi więc nie tylko o zapewnienie przedsiębiorcy wszelkich standardów procesowych, ale także przestrzeganie podstawowej zasady odpowiedzialności karnej, tj. iż odpowiedzialności takiej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.

<p>VI ACa 1527/12 4.6. 2013 r.</p> <p>Oddalenie apelacji</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 20.12.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 12 września 2012 r. XVII AmE 48/11</p>	<p>Nalożenie kary na przedsiębiorcę za wprowadzenie do obrotu paliwa nie spełniającego warunków określonych w odpowiednich przepisach.</p>	<p>Art. 56 ust. 1 pkt 12 PE art. 56 ust. 6 PE</p>	<p>[...] w judykaturze konsekwentnie wskazuje się, że odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z ustawy - Prawo energetyczne, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 tej ustawy, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu. Nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia tej odpowiedzialności, gdyż w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacyjnego w tym zakresie powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. Powoduje to, że przedsiębiorstwo energetyczne może uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają mu przypisanie naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym. Do takich okoliczności można zaliczyć np. wprowadzenie do obrotu paliwa pochodzącego od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi w tym zakresie normami potwierdza dodatkowo stosowny certyfikat (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 30 września 2011 r., sygn. akt III SK 10/11, Lex nr 1101332).</p>
<p>VI ACa 1587/12 6.6.2013 r.</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 6.10.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 24.9.2012 r. XVII AmE 3/11</p>	<p>Odmowa zatwierdzenia zmiany taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej</p>	<p>Art. 45 ust. 1 pkt 1 PE Art. 155 KPA</p>	<p>1. Sąd Apelacyjny podziela bowiem pogląd Sądu Najwyższego, że także po wejściu w życie nowej taryfy przedsiębiorca ma interes prawny w rozstrzygnięciu przez sąd, czy odmowa zmiany decyzji taryfowej była zasadna (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 2009 r., sygn. akt III SK 42/08, Lex nr 523537).</p> <p>2. [...] w judykaturze przyjmuje się, iż wzrost kosztów zakupu energii elektrycznej i usług przesyłowych, w określonych okolicznościach może stanowić okoliczność uzasadniającą zmianę lub uchylenie wydanej wcześniej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zatwierdzającej taryfę opłat pobieranych przez przedsiębiorstwo energetyczne na podstawie art. 155 k.p.a. (zob. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 15 czerwca 2004 r., sygn. akt III SZP 2/04, OSNP 2005/9/132).</p>

<p>VI ACa 1604/12 6.6.2013 r. Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie kosztów</p> <p>Oddalenie apelacji w pozostałym zakresie (w tym co do meritum)</p>	<p>Decyzja Prezesa URE 3.11.2010 r.</p> <p>Wyrok SOKiK 10.7.2012 r. XVII AmE 211/10</p>	<p>1. Czas zaistnienia i trwania sporu w rozumieniu art. 8 ust. 1 PE i powiązana z tymi okolicznościami</p> <p>2. Kompetencja Prezesa URE do wydawania decyzji w sprawie sporu.</p>	<p>Art. 8 ust. 1 w zw. z art. 23 ust. 2 pkt 12 oraz art. 6 ust. 3a PE</p> <p>Art. 105 KPA</p>	<p>1. W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczność, czy przed złożeniem przez G. S. wniosku o wszczęcie przedmiotowego postępowania oraz wydaniem decyzji w przedmiotowej sprawie nastąpiło wznowienie dostaw energii elektrycznej, czy też nie, jest prawnie irrelevantne dla oceny istnienia sporu między odbiorcą energii a przedsiębiorcą energetycznym. Rozstrzygnięcie sporu w trybie art. 8 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne ma bowiem na celu ustalenie, czy wstrzymanie dostaw energii elektrycznej było nieuzasadnione, czy też nie. Decyzją tą natomiast organ regulacyjny nie nakazuje przedsiębiorcy energetycznemu wznowienia dostaw energii, gdyż obowiązek ten spoczywa na nim z mocy prawa w sytuacji, gdy okaże się, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej było nieuzasadnione.</p> <p>2. [...] w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie może na podstawie art. 105 k.p.a. umorzyć postępowania w sprawie nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii z przyczyny, która istniała przed jego wszczęciem (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., sygn. akt III SK 35/07, OSNP 2009/17-18/246).</p> <p>3. Ponieważ umorzenie postępowania administracyjnego nie jest orzeczeniem co do istoty sprawy, a tylko orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie jest uprawniony do wydania wyroku tej treści, zaś w przypadku bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego powinien uchylić zaskarżoną decyzję (zob. uzasadnienia wyroków Sądu Apelacyjnego w Warszawie: z 31 marca 2010 r., VI ACa 1089/09, niepubl.; z 22 kwietnia 2010 r., VI ACa 700/09, niepubl.; i z 20 listopada 2009 r., VI ACa 526/09, niepubl.).</p>
--	---	---	---	---

Tomasz Feliszewski, Marek Prętki, Anna Urbańczyk

Prawnicy w kancelarii prawnej Wierciński Kwieciński Baehr